

ज्ञानसार
पूर्वताष्टकम्-१

औन्द्रश्रीसुभमग्नेन, लीलालग्नमिवाभिलम् । सख्यिदानन्दपूर्णेन, पूर्णा जगदवेक्ष्यते	॥१॥
पूर्वता या परोपाधेः, सा यायितक-मण्डनम् । या तु स्वाभाविकी सैव, जात्यरत्नविभानिभा	॥२॥
अवास्तवी विकल्पैः स्यात्, पूर्वताभ्येरिवोर्मिभिः । पूर्वानन्दस्तु भगवान्, स्तिमितोदधिसन्निभः	॥३॥
जागर्ति ज्ञानदृष्टिश्येत्, तृष्णाकृष्णादिजाङ्गुली । पूर्वानन्दस्य तत् किं स्याद्, दैन्य-वृश्चिक-वेदना?	॥४॥
पूर्यन्ते येन कृपणा, -स्तदुपेक्षैव पूर्वता । पूर्वानन्दसुधास्निग्धा, दृष्टिरेषा मनीषिणाम्	॥५॥
अपूर्णाः पूर्वतामेति, पूर्यमाणास्तु डीयते । पूर्वानन्दस्वभावोऽयं, जगदद्भुतदायकः	॥६॥
परस्वत्वकृतोन्माथा, भूनाथा न्यूनतेक्षिणः । स्वस्वत्वसुभपूर्णास्य, न्यूनता न हरेरपि	॥७॥
कृष्णे पक्षे परिक्षीणे, शुक्ले य समुद्व्यति । द्योतन्ते सकलाध्यक्षाः, पूर्वानन्दविधोः कलाः	॥८॥

मग्नताष्टकम्-२

प्रत्याहृत्येन्द्रियव्यूहं, समाधाय मनो निजम् । दधस्थिन्मात्रविश्रान्तिं, मग्न इत्यभिधीयते	॥१॥
यस्य ज्ञानसुधासिन्धौ, परब्रह्मणि मग्नता । विषयान्तरसंसार, -स्तस्य डालाडलोपमः	॥२॥
स्वभावसुभमग्नस्य, जगत्तत्त्वावलोकितः । कर्तृत्वं नान्यत्मावानां, साक्षित्व-मवशिष्यते	॥३॥
परब्रह्मणि मग्नस्य, श्लथा पौद्गलिकी कथा । कवामी यामीकरोन्मादा; स्फारा दारादराः क्व य	॥४॥
तेजोलेश्याविवृद्धिर्या, साधोः पर्यायवृद्धितः । भाषिता भगवत्यादौ, सेत्थम्भूतस्य युज्यते	॥५॥
ज्ञानमग्नस्य यश्चर्म, तद् वक्तुं नैव शक्यते । नोपमेयं प्रियाश्लेषै, -नापि तस्यन्दनद्रवैः	॥६॥
शमशैत्यपुषो यस्य, विप्रुषोऽपि महाकथा । किं स्तुमो ज्ञानपीयूषे, तत्र सर्वाङ्गमग्नताम्?	॥७॥
यस्य दृष्टिः कृपावृष्टि, -गिरः शमसुधाकिरः । तस्मै नमः शुभज्ञान, -ध्यानमग्ननाय योगिने	॥८॥

स्थिरताष्टकम्-३

वत्स! किं यज्यलस्वान्तो, भ्रान्त्वा भ्रान्त्वा विषीदसि । निधिं स्वसन्निधावेव, स्थिरता दर्शयिष्यति	॥१॥
ज्ञानदुग्धं विनश्येत, लोभविक्षोभकुर्यकेः । अम्लद्रव्याद्विवास्थैर्या, -दिति मत्वा स्थिरो भव	॥२॥
अस्थिरे हृदये चित्रा, वाङ्मनेत्राकारगोपना । पुंश्रयत्या एव कल्याण, -कारिणी न प्रकीर्तिता	॥३॥
अन्तर्गतं महाशत्य, -मस्थैर्यं यदि नोद्भृतम् ।	

ક્રિયોષધસ્ય કો દોષ, -સ્તદા ગુણમયચ્છતઃ	॥૪॥
સ્થિરતા વાહ્મનઃકાયૈ, -ર્યેષામહ્ગાહ્નિગતાં ગતા ।	
યોગિનઃ સમશીલાસ્તે, ગ્રામેડરણ્યે દિવા નિશિ	॥૫॥
સ્થૈર્યરત્નપ્રદીપશ્ચેદ્, -દીપ્રઃ સહ્કલ્પદીપજૈઃ ।	
તદ્વિકલ્પૈરલં ધૂમૈ, -રલંધૂમૈસ્તથાશ્રવૈઃ	॥૬॥
ઉદીરયિષ્યસિ સ્વાન્તા, -દસ્થૈર્ય પવનં યદિ ।	
સમાધર્ધર્મમેઘસ્ય, ઘટાં વિઘટયિષ્યસિ	॥૭॥
ચારિત્રં સ્થિરતારૂપ, -મતઃ સિદ્ધેષ્વપીષ્યતે ।	
યતન્તાં યતયોડવશ્ય, -મસ્યા એવ પ્રસિદ્ધયે	॥૮॥

મોહત્યાગાષ્ટકમ્-૪

અહં મમેતિ મન્ત્રોડયં, મોહસ્ય જગદાન્ધ્યકૃત્ ।	
અયમેવ હિ નગ્નૂર્વઃ, પ્રતિમન્ત્રોડપિ મોહજિત્	॥૧॥
શુદ્ધાત્મદ્રવ્યમેવાહં, શુદ્ધજ્ઞાનં ગુણો મમ ।	
નાન્યોહહં ન મમાન્યે ચે, -ત્યદો મોહાસ્ત્રમુલ્બાણમ્	॥૨॥
યો ન મુહ્યતિ લગ્નેષુ, ભાવેષ્વૌદયિકાદિષુ ।	
આકાશમિવ પહ્લેન, નાસૌ પાપેન લિપ્યતે	॥૩॥
પશ્યન્નેવ પરદ્રવ્ય-, નાટકં પ્રતિપાટકમ્ ।	
ભવચક્રપુરસ્થોડપિ, નામૂઢઃ પરિભિઘતે	॥૪॥
વિકલ્પચષકૈરાત્મા, પીતમોહાસવો હ્યયમ્ ।	
ભવોચ્ચતાલ-મુત્તાલ-, પ્રપગ્ચ-મધિતિષ્ઠતિ	॥૫॥
નિર્મલં સ્ફટિકસ્યેવ, સહજં રૂપમાત્મનઃ ।	
અધ્યસ્તોપાધિસંબન્ધો, જડસ્તત્ર વિમુહ્યતિ	॥૬॥
અનારોપસુખં મોહ-, ત્યાગાદનુભવત્રપિ ।	
આરોપપ્રિયલોકેષુ, વક્તુમાશ્ચર્યવાન્ ભવેત્	॥૭॥
યશ્ચિદ્દર્પણવિન્યસ્ત-, સમસ્તાચારચારુધીઃ ।	
કવ નામ સ પરદ્રવ્યે, -ડનુપયોગિનિ મુહ્યતિ	॥૮॥

જ્ઞાનાષ્ટકમ્-૫

મજ્જત્યજ્ઞઃ કિલાજ્ઞાને, વિષ્ટાયામિવ શૂકરઃ ।	
જ્ઞાની નિમજ્જતિ જ્ઞાને, મરાલ ઇવ માનસે	॥૧॥
નિર્વાણપદમખ્યેકં, ભાવ્યતે યન્મુહુર્મુહુઃ ।	
તદેવ જ્ઞાનમુત્કૃષ્ટં, નિર્બન્ધો નાસ્તિ ભૂયસા	॥૨॥
સ્વભાવલાભસંસ્કાર-, કારણં જ્ઞાનમિષ્યતે ।	
ધ્યાન્ધ્યમાત્રમતસ્ત્વન્યત્, તથા ચોક્તં મહાત્મના	॥૩॥
વાદાંશ્ચ પ્રતિવાદાંશ્ચ, વદન્તોડનિશ્ચિતાંસ્તથા ।	
તત્વાન્તં નૈવ ગચ્છન્તિ, તિલપીલકવદ્ ગતૌ	॥૪॥
સ્વદ્રવ્યગુણપર્યાય-, ચર્યા વર્યા પરાન્યથા ।	
ઇતિ દત્તાત્મસંતુષ્ટિ-, મુષ્ટિજ્ઞાનસ્થિતિર્મુનેઃ	॥૫॥
અસ્તિ ચેદ્ અન્થિભિજ્ઞાનં, કિં ચિત્રૈસ્તન્ત્રયન્ત્રણૈઃ? ।	
પ્રદીપાઃ ક્વોપયુજ્યન્તે, તમોઘ્ની દૃષ્ટિરેવ ચેત્?	॥૬॥
મિથ્યાત્વશૈલપક્ષચ્છિજ્ઞ, જ્ઞાનદમ્ભોલિશોભિતઃ ।	
નિર્ભયઃ શકવદોગી, નન્દત્યાનન્દનન્દને	॥૭॥
પીયૂષમસમુદ્રોત્થં, રસાયનમનૌષધમ્ ।	
અનન્યાપેક્ષમૈશ્વર્યં, જ્ઞાનમાહુર્મનીષિણઃ	॥૮॥

गुरुत्वं स्वस्य नोद्वेति, शिक्षासात्म्येन यावता ।
 आत्मतत्त्वप्रकाशेन, तावत् सेव्यो गुरुत्तमः ॥५॥
 ज्ञानायारादयोऽपीष्टाः, शुद्धस्वस्वपदावधि ।
 निर्विकल्पे पुनस्त्यागे, न विकल्पो न वा क्रिया ॥६॥
 योगसंन्यासतस्त्यागी, योगानध्यभिलांस्त्यजेत् ।
 छत्येवं निर्गुणं ब्रह्म, परोक्तमुपपद्यते ॥७॥
 वस्तुतस्तु गुणैः पूर्णा, -मनन्तैर्भासते स्वतः ।
 उपं त्यक्त्वात्मनः साधो, -निरास्य विधोरिव ॥८॥

क्रियाष्टकम्-९

ज्ञानी क्रियापरः शान्तो, भावितात्मा जितेन्द्रियः ।
 स्वयं तीर्णो भवाम्भोधेः, परांस्तारयितुं क्षमः ॥९॥
 क्रियाविरहितं छन्त, ज्ञानमात्रमनर्थकम् ।
 गतिं विना पथज्ञोऽपि, नाप्नोति पुरभीप्सितम् ॥१०॥
 स्वानुकूलां क्रियां काले, ज्ञानपूर्णाऽप्यपेक्षते ।
 प्रदीपः स्वप्रकाशोऽपि, तैलपूर्त्यादिकं यथा ॥११॥
 आह्वयमात्रं पुरस्कृत्य, ये क्रियांऽव्यवहारतः ।
 वदने कवलक्षपं, विना ते तृप्तिकाङ्क्षिणः ॥१२॥
 गुणवद्बहुमानादे, -नित्यस्मृत्या य सत्क्रिया ।
 ज्ञातं न पातयेद् भाव, -मज्ञातं जनयेदपि ॥१३॥
 क्षायोपशमिके भावे, या क्रिया क्रियते तथा ।
 पतितस्यापि तद्भावा, -प्रवृद्धिर्जायते पुनः ॥१४॥
 गुणवद्दृष्ट्यै ततः कुर्यात्, क्रियाभस्मलनाय वा ।
 अकं तु संयमस्थानं, जिज्ञानामवतिष्ठते ॥१५॥
 वयोऽनुष्ठानतोऽसङ्ग, -क्रियासङ्गतिमङ्गति ।
 सेयं ज्ञानक्रियाऽभेद, -भूमिरानन्दपिच्छला ॥१६॥

तृप्त्यष्टकम्-१०

पीत्वा ज्ञानामृतं भुक्त्वा, क्रियासुरलताङ्गलम् ।
 साम्यताम्भूलमास्वाद्य, तृप्तिं याति परां मुनिः ॥१॥
 स्वगुणैरेव तृप्तिश्च, - द्वाकालमविनश्यती ।
 ज्ञानिनो विषयैः किं तै, - यैर्भवेत् तृप्तिरित्वरी ॥२॥
 या शान्तैः करसास्वादाद्, भवेत् तृप्तिरतीन्द्रिया ।
 सा न जित्वेन्द्रियद्वारा, षड्रसास्वादानादपि ॥३॥
 संसारे स्वप्नवन् मिथ्या, तृप्तिः स्यादात्मिमानीकी ।
 तथा तु भ्रान्तिशून्यस्य, सात्मवीर्यविपाककृत् ॥४॥
 पुद्गलैः पुद्गलास्तृप्तिं, यान्त्यात्मा पुनरात्मना ।
 परतृप्तिसमारोपो, ज्ञानिनस्तत्र युज्यते ॥५॥
 मधुराज्यमहाशाका, -ग्राह्ये आह्ये य गोरसात् ।
 परब्रह्मणि तृप्तिर्या, जनास्तां जनतेऽपि न ॥६॥
 विषयोर्भिविषोद्गारः, स्यादतृप्तस्य पुद्गलैः ।
 ज्ञानतृप्तस्य तु ध्यान, -सुधोद्गारपरंपरा ॥७॥
 सुम्निनो विषयातृप्ता, नेन्द्रोपेन्द्रादयोऽप्यहो ।
 भिक्षुरेकः सुप्ती लोके, ज्ञानतृप्तो निरञ्जनः ॥८॥

निर्लेपाष्टकम्-११

संसारे निवसन् स्वार्थ,- सञ्जः कञ्जलवेशमनि ।	
विष्यते निषिलो लोको, ज्ञानसिद्धो न विष्यते	॥१॥
नाहं पुद्गलभावानां, कर्ता कारयिताऽपि न ।	
नानुमन्तापि येत्यात्म,-ज्ञानवान् विष्यते कथम्	॥२॥
विष्यते पुद्गलस्कन्धो, न विष्ये पुद्गलैरहम् ।	
त्रिप्रव्योमाञ्जनेनेव, ध्यायन्निति न विष्यते	॥३॥
विप्तताज्ञानसम्पात,-प्रतिघाताय केवलम् ।	
निर्लेपज्ञानमग्नस्य, क्रिया सर्वोपयुज्यते	॥४॥
तपःश्रुतादिना मत्तः, क्रियावानपि विष्यते ।	
भावनाज्ञानसम्पन्नो, निष्क्रियोऽपि न विष्यते	॥५॥
अविप्तो निश्चयेनात्मा, विप्तश्च व्यवहारतः ।	
शुद्ध्यत्यविप्तया ज्ञानी, क्रियावान् विप्तया दृशा	॥६॥
ज्ञानक्रियासमावेशः, सदैवोन्मीलने द्वयोः ।	
भूमिकाभेदतस्वत्र, भवेदेकैकमुप्यता	॥७॥
सज्ञानं यदनुष्ठानं, न विप्तं दोषपङ्कतः ।	
शुद्धबुद्धस्वभावाय, तस्मै भगवते नमः	॥८॥

निःस्पृहाष्टकम्-१२

स्वभावलाभात् किमपि, प्राप्तव्यं नावशिष्यते ।	
एत्यात्मैश्वर्यसम्पन्नो, निःस्पृहो जयते मुनिः	॥१॥
संयोजितकरैः के के, प्रार्थन्ते न स्पृहावहैः ? ।	
अमात्रज्ञानपात्रस्य, निःस्पृहस्य तृषां जगत्	॥२॥
छिन्दन्ति ज्ञानदात्रेश, स्पृहाविषलतां बुधाः ।	
मुषशोषं य भूयर्षां य, दैन्यं यच्छति यत्फलम्	॥३॥
निष्कासनीया विदुषा, स्पृहा यित्तगृहाद् बहिः ।	
अनात्मरतियाएडाली-, सङ्गमङ्गीकरोति या	॥४॥
स्पृहावन्तो विलोक्यन्ते, लघवस्तृषातूलवत् ।	
महाश्वर्यं तथाप्येते, मञ्जन्ति भववारिधौ	॥५॥
गौरवं पौरवन्धत्वात्, प्रकृष्टत्वं प्रतिष्ठया ।	
प्याति जतिगुणास्वस्य, प्रादुर्भुयान् निःस्पृहः	॥६॥
भूशय्या भैक्षमशनं, जर्षां वासो वनं गृहम् ।	
तथापि निःस्पृहस्याहो, यत्किणोऽप्यधिकं सुखम्	॥७॥
परस्पृहा महादुःखं, निःस्पृहत्वं महासुखम् ।	
अेतदुक्तं समासेन, लक्षणं सुखदुःखयोः	॥८॥

भौनाष्टकम्-१३

मन्यते यो जगत्तत्त्वं, स मुनिः परिकीर्तितः ।	
सम्यक्त्वमेव तन्मौनं, मौनं सम्यक्त्वमेव वा	॥१॥
आत्मात्मन्येव यच्छुद्धं, ज्ञानात्मात्मानमात्मना ।	
सेयं रत्नत्रये ज्ञप्ति-, रुय्यायारैकता मुनेः	॥२॥
यारित्रमात्मयरणाञ्, ज्ञानं वा दर्शनं मुनेः ।	
शुद्धज्ञाननये साध्यं, क्रियालाभात्क्रियानये	॥३॥
यतः प्रवृत्तिर्न मणौ, लभ्यते वा न तत्फलम् ।	
अतात्त्विकी मणिज्ञप्ति-र्मणिश्रद्धा य सा यथा	॥४॥
तथा यतो न शुद्धात्म-, स्वभावायरणां भवेत् ।	

इलं द्रोषनिवृत्तिर्वा, न तज्ज्ञानं न दर्शनम्	॥५॥
यथा शोङ्गस्य पुष्टत्वं, यथा वा वध्यमण्डनम् ।	
तथा ज्ञानन् भवोन्माह, -मात्मतृप्तो मुनिर्भवेत्	॥६॥
सुलभं वागनुत्थारं, भौनभेकेन्द्रियेष्वपि ।	
पुद्गलेष्वप्रवृत्तिस्तु, योगानां भौनमुत्तमम्	॥७॥
ज्योतिर्मयीव दीपस्य, क्रिया सर्वापि यिन्मयी ।	
यस्यानन्यस्वभावस्य, तस्य भौनमनुत्तरम्	॥८॥

विद्याष्टकम्-१४

नित्यशुच्यात्मताप्याति, -रनित्याशुच्यनात्मसु ।	
अविद्या तत्त्वधीर्विद्या, योगाचार्यैः प्रकीर्तिता	॥९॥
यः पश्येन्नित्यमात्मान, - मनित्यं परसङ्गमम् ।	
छलं लब्धुं न शक्नोति, तस्य मोहमलिम्बुयः	॥१०॥
तरङ्गतरलां लक्ष्मी, - मायुर्वायुवदस्थिरम् ।	
अद्विधीरनुध्याये, -द्विषवद् भङ्गुरं वपुः	॥११॥
शुचीन्यप्यशुचीकर्तुं, समर्थेऽशुचिसंभवे ।	
देहे जलादिना शौच, - भ्रमो मूढस्य दारुणः	॥१२॥
यः स्नात्वा समताकुण्डे, छित्वा कश्मलजं मलम् ।	
पुनर्न याति मालिन्यं, सोऽन्तरात्मा परः शुचिः	॥१३॥
आत्मभोगो नवः पाशो, देहगेलघनादिषु ।	
यः क्षिप्तोऽप्यात्मना तेषु, स्वस्य बन्धाय जयते	॥१४॥
मिथोयुक्तपदार्थानां, -मसंकमयमत्क्रिया ।	
यिन्मात्रपरिष्णामेन, विदुषैवानुभूयते	॥१५॥
अविद्यातिमिरध्वंसे, दृशा विद्याञ्जनस्पृशा ।	
पश्यन्ति परमात्मान, -मात्मन्येव हि योगिनः	॥१६॥

विवेकाष्टकम्-१५

कर्म ज्वं य संश्लिष्टं, सर्वदा क्षीरनीरवत् ।	
विभिन्नीकुरुते योऽसौ, मुनिहंसो विवेकवान्	॥१॥
देहात्माद्यविवेकोऽयं, सर्वदा सुलभो भवे ।	
भवकोट्यापि तद्भेद, -विवेकस्त्वतिदुर्लभः	॥२॥
शुद्धेऽपि व्योम्नि तिमिराद्, रेखाभिर्भिन्नता यथा ।	
विकारैर्भिन्नता भाति, तथात्मन्यविवेकतः	॥३॥
यथा योर्धैः कृतं युद्धं, स्वात्मिन्येवोपयर्थते ।	
शुद्धात्मन्यविवेकेन, कर्मस्कन्धोर्जितं तथा	॥४॥
छष्टकाद्यपि हि स्वर्णं, पीतोन्मतो यथेक्षते ।	
आत्माभेदभ्रमस्तद्वद्, देहादावविवेकिनः	॥५॥
छच्छन् न परमान् भावान्, विवेकाद्रेः पतत्यधः ।	
परमं भावमन्विच्छन्, नाविवेके निमज्जति	॥६॥
आत्मन्येवात्मनः कुर्याद्, यः षट्कारकसंगतिम् ।	
क्वाविवेकजवरस्यास्य, वैषम्यं जडमज्जनात् ?	॥७॥
संयमास्त्रं विवेकेन, शाशोन्नोत्तेजितं मुनेः ।	
धृतिधारोल्बणं कर्म, -शत्रुच्छेदक्षमं भवेत्	॥८॥

माध्यस्थाष्टकम्-१६

स्थीयतामनुपालम्भं, मध्यस्थेनान्तरात्मना ।

कुतर्ककर्करक्षैपै,-स्त्यज्यतां बालयापलम्	॥१॥
मनोवत्सो युक्तिगर्वी, मध्यस्थस्यानुधावति ।	
तामाकर्षति पुच्छेन, तुच्छाग्रहमनःकपिः	॥२॥
नयेषु स्वार्थसत्येषु, भोगेषु परयालने ।	
समशीलं मनो यस्य, स मध्यस्थो मडामुनिः	॥३॥
स्वस्वकर्मकृतावेशाः, स्वस्वकर्मभुजो नराः ।	
न रागं नापि य द्वेषं, मध्यस्थस्तेषु गच्छति	॥४॥
मनः स्याद् व्यापृतं यावत्, परदोषगुणग्रहे ।	
कार्यं व्यग्रं वरं तावन्,-मध्यस्थेनात्मभावने	॥५॥
विभिन्ना अपि पन्थानः, समुद्रं सरितामिव ।	
मध्यस्थानां परं ब्रह्म, प्राप्नुवन्त्येकमक्षयम्	॥६॥
स्वागमं रागमात्रेण, द्वेषमात्रात् परागमम् ।	
न श्रयामस्त्यजामो वा, किन्तु मध्यस्थया दृशा	॥७॥
मध्यस्थया दृशा सर्वे,-ष्वपुनर्बन्धकादिषु ।	
चारिसंश्रवणीयार,-न्यायादाशास्महे छितम्	॥८॥

निर्भयाष्टकम्-१७

यस्य नास्ति परापेक्षा, स्वभावाद्वैतगामिनः ।	
तस्य किं न भयभ्रान्ति,-कलान्तिसंतानतानवम्?	॥१॥
भवसौष्येन किं भूरि,- भयज्वलनभस्मना? ।	
सदा भयोच्छ्रितं ज्ञान,-सुषमेव विशिष्यते	॥२॥
न गोप्यं क्वापि नारोप्यं, देयं देयं य न क्वचित् ।	
क्व भयेन मुनेः स्थेयं, ज्ञेयं ज्ञानेन पश्यतः?	॥३॥
अेकं ब्रह्मास्त्रमादाय, निघ्नन्मोहयमूं मुनिः ।	
बिभेति नैव संग्राम,-शीर्षस्थ एव नागराट्	॥४॥
मयूरी ज्ञानदृष्टिश्चेत्, प्रसर्पति मनोवने ।	
वेष्टनं भयसर्पाणां, न तदानन्दयन्दने	॥५॥
कृतमोहास्त्रवैङ्ग्यं, ज्ञानवर्म बिभर्ति यः ।	
क्व भीस्तस्य क्व वा भङ्गः, कर्मसङ्गरकेलिषु?	॥६॥
तूलवल्लघवो भूढा, भ्रमन्त्यन्ने भयानिलैः ।	
नैकं रोमापि तैर्ज्ञान,-गरिष्ठानां तु कम्पते	॥७॥
चित्ते परिष्ठातं यस्य, चारित्रमकुतोभयम् ।	
अपण्डज्ञानराज्यस्य, तस्य साधोः कुतो भयम्	॥८॥

आत्मप्रशंसात्यागाष्टकम्-१८

गुणैर्यदि न पूर्णोऽसि, कृतमात्मप्रशंसया ।	
गुणैरेवासि पूर्णश्चेत्, कृतमात्मप्रशंसया	॥१॥
श्रेयोद्रुमस्य मूलानि, स्वोत्कर्षाभ्रमःप्रवाहतः ।	
पुण्यानि प्रकटीकुर्वन्, इदं किं समवाप्स्यसि	॥२॥
आलम्बिता छिताय स्युः, परैः स्वगुणारश्मयः ।	
अहो स्वयं गृहीतास्तु, पातयन्ति भवोदधौ	॥३॥
उच्यत्वदृष्टिदोषोत्थ,-स्वोत्कर्षज्वरशान्तिकम् ।	
पूर्वपुरुषसिद्धेभ्यो, भृशं नीयत्वभावनम्	॥४॥
शरीररूपलावण्य,-ग्रामारामधनादिभिः ।	
उत्कर्षः परपर्यायै,-श्रियदानन्दघनस्य कः?	॥५॥

शुद्धाः प्रत्यात्मसाम्येन, पर्यायाः परिभाविताः	
अशुद्धाश्चापकृष्टत्वान्, -नोत्कर्षाय मडामुनेः	॥५॥
क्षोभं गच्छन् समुद्रोऽपि, स्वोत्कर्षपवनेरितः ।	
गुणौघान् बुद्बुद्दीकृत्य, विनाशयसि किं मुधा?	॥७॥
निरपेक्षानवच्छिन्ना, -उन्तयिन्मात्रमूर्तयः ।	
योगिनो गलितोत्कर्षा, -उपकर्षानल्पकल्पनाः	॥८॥

तत्त्वदृष्ट्यष्टकम्-१८

रूपे रूपवती दृष्टिः, -दृष्ट्वा रूपं विमुह्यति ।	
मज्जत्यात्मनि नीरूपे, तत्त्वदृष्टिस्वरूपिणी	॥१॥
भ्रमवादी बहिर्दृष्टिः, -भ्रमच्छाया तदीक्षणम् ।	
अभ्रान्तस्तत्त्वदृष्टिस्तु, नास्यां शेते सुभाशया	॥२॥
ग्रामारामादि भोडाय, यद् दृष्टं बाह्यया दृशा ।	
तत्त्वदृष्ट्या तदेवान्त-नीतं वैराग्यसंपदे	॥३॥
बाह्यदृष्टेः सुधासार, -घटिता भाति सुन्दरी ।	
तत्त्वदृष्टेस्तु सा साक्षाद्, विष्टमूत्रपिठरोदरी	॥४॥
लावण्यलहरीपुण्यं, वपुः पश्यति बाह्यदृग् ।	
तत्त्वदृष्टिः शकानां, लक्ष्यं कृमिकुलाकुलम्	॥५॥
गजशैर्भूपभवन्, विस्मयाय बहिर्दृशः ।	
तत्राश्वेभवनात् कोऽपि, भेदस्तत्त्वदृशस्तु न	॥६॥
भस्मना केशलोयेन, वपुर्धृतमलेन वा ।	
मडान्तं बाह्यदृग्वेत्ति, यित्साभ्राज्येन तत्त्ववित्	॥७॥
न विकाराय विश्वस्यो, -पकारायैव निर्मिताः ।	
स्फुरत्कारुण्यपीयूष, -वृष्टयस्तत्त्वदृष्टयः	॥८॥

सर्वसमृद्ध्यष्टकम्-२०

बाह्यदृष्टिप्रयारेषु, मुद्रितेषु मडात्मनः ।	
अन्तरेवावभासन्ते, स्फुटाः सर्वाः समृद्धयः	॥१॥
समाधिर्नन्दनं धैर्यं, दम्भोलिः समता शयी ।	
ज्ञानं मडाविमानं य, वासवश्रीरियं मुनेः	॥२॥
विस्तारितक्रियाज्ञान, -यर्भच्छत्रो निवारयन् ।	
मोहम्लेच्छमडावृष्टिं, यक्वती न किं मुनिः ?	॥३॥
नवभ्रह्मसुधाकुण्ड- , निष्ठाधिष्ठायको मुनिः ।	
नागलोकेशवद् भाति, क्षमां रक्षन् प्रयत्नतः	॥४॥
मुनिरध्यात्मकैलाशे, विवेकवृषभस्थितः ।	
शोभते विरतिज्ञप्ति, -गङ्गागौरीयुतः शिवः	॥५॥
ज्ञानदर्शनयन्द्रार्क-नेत्रस्य नरकच्छिदः ।	
सुभसागरमग्नस्य, किं न्यूनं योगिनो हरेः ?	॥६॥
या सृष्टिर्ब्रह्मणो बाह्या, बाह्यापेक्षावलम्बिनी ।	
मुनेः परानपेक्षाउन्त, -गुणसृष्टिस्ततोऽधिका	॥७॥
रत्नैस्त्रिभिः पवित्रा या, स्रोतोत्तिरिव जलनी ।	
सिद्धयोगस्य साध्यर्हत्, -पदवी न दवीयसी	॥८॥

कर्मविपाकयिन्तनाष्टकम्-२१

दुःखं प्राप्य न दीनः स्यात्, सुखं प्राप्य य विस्मितः ।	
मुनिः कर्मविपाकस्य, ज्ञानं परवशं जगत्	॥१॥

येषां भ्रूभङ्गमात्रेण, लज्यन्ते पर्वता अपि । तेरुहो कर्मवैषम्ये, भूपैर्भिक्षापि नाप्यते	॥२॥
जितियातुर्यहीनोऽपि, कर्मण्यभ्युदयावले । क्षणाद्रङ्कोऽपि राजा स्या, -श्चत्रश्चत्रद्विगन्तरः	॥३॥
विषमा कर्मणः सृष्टि, -दृष्टा करलपृष्ठवत् । जत्यातिभूतिवैषम्यात्, का रतिस्तत्र योगिनः ?	॥४॥
आरुढाः प्रशमश्रेणिं, श्रुतकेवलिनोऽपि य । आम्यन्तेऽनन्तसंसार-महो द्रुष्टेन कर्मणा	॥५॥
अर्वाक् सर्वापि सामग्री, श्रान्तेव परितिष्ठति । विपाकः कर्मणः कार्य, -पर्यन्तमनुधावति	॥६॥
असावयरमावर्ते, धर्म उरति पश्यतः । यरमावर्तिसाधोस्तु, -श्चलमन्विष्य हृष्यति	॥७॥
साम्यं विवर्ति यः कर्म, - विपाकं हृदि यिन्तयन् । स ओव स्यास्थिदानन्द, -मकरन्दमधुप्रतः	॥८॥

भवोद्वेगाष्टकम्-२२

यस्य गम्भीरमध्यस्या, -ज्ञानवज्रमयं तलम् । रुद्धा व्यसनशैलौधैः, पन्थानो यत्र दुर्गमाः	॥१॥
पातालकलशा यत्र, भृतास्तृष्णामहानिलैः । कषायाश्रितसंकल्प, -वेलावृद्धिं वितन्वते	॥२॥
स्मरौर्वाग्निर्ज्वलत्यन्त, -र्यत्र स्नेहेन्धनः सदा । यो घोररोगशोकादि-मत्स्यकश्चपसंकुलः	॥३॥
दुर्बुद्धिमत्सरद्रोहै, -विद्युद्दुर्वातगर्जितैः । यत्र सांयात्रिका लोकाः, पतन्त्युत्पातसंकटे	॥४॥
ज्ञानी तस्माद् भवाम्भोधे, -नित्योद्विग्नोऽतिदारुणात् । तस्य संतरणोपायं, सर्वयत्नेन काङ्क्षति	॥५॥
तैलपात्रधरो यद्दद्, राधावेधोद्यतो यथा । क्रियास्वनन्ययित्तः स्याद्, भवभीतस्तथा मुनिः	॥६॥
विषं विषस्य वस्नेश्र्य, वस्निरेव यदौषधम् । तत्सत्यं भव भीताना, -मुपसर्गेऽपि यत्र भीः	॥७॥
स्थैर्यं भवभयादेव, व्यवहारे मुनिर्जृजेत् । स्वात्मारामसमाधौ तु, तदप्यन्तर्निमज्जति	॥८॥

लोकसंज्ञात्यागाष्टकम्-२३

प्राप्तः षष्ठं गुणस्थानं, भवदुर्गाद्रिलङ्घनम् । लोकसंज्ञारतो न स्यान्, मुनिर्लोकोत्तरस्थितिः	॥१॥
यथा यिन्तामणिं दत्ते, बठरो बठरीङ्गलैः । उहा! जहाति सद्धर्म, तथैव जनरञ्जनैः	॥२॥
लोकसंज्ञामहानघा, -मनुस्रोतोऽनुगा न के ? । प्रतिस्रोतोऽनुगस्त्वेको, राजहंसो महामुनिः	॥३॥
लोकमालम्ब्य कर्तव्यं, कृतं बहुभिरेव येत् । तदा मिथ्यादृशां धर्मा, न त्याज्यः स्यात् कदाचन	॥४॥
श्रेयोऽर्थिनो हि भूयांसो, लोके लोकोत्तरे य न । स्तोका हि रत्नवणिजः, स्तोकाश्च स्वात्मसाधकाः	॥५॥

लोकसंज्ञाहता उन्त! नीयैर्गमनदर्शनैः ।	
शंसयन्ति स्वसत्याङ्ग,-मर्मघातमडाव्यथाम्	॥५॥
आत्मसाक्षिकसद्धर्म,-सिद्धौ किं लोकयात्रया ।	
तत्र प्रसन्नयन्द्रश्व, भ्रतश्व्य निदर्शनम्	॥७॥
लोकसंज्ञोञ्जितः साधुः, परब्रह्मसमाधिमान् ।	
सुभमास्ते गतद्रोह,-ममतामत्सरज्वरः	॥८॥

शास्त्रदृष्ट्यष्टकम्-२४

यर्मयक्षुर्भूतः सर्वे, देवाश्यावधियक्षुषः ।	
सर्वतश्यक्षुषः सिद्धाः, साधवः शास्त्रयक्षुषः	॥१॥
पुरः स्थितानिवोर्ध्वाधसू,-तिर्यग्लोकविवर्तिनः ।	
सर्वान् भावानवेक्षन्ते, ज्ञानिनः शास्त्रयक्षुषा	॥२॥
शासनात् त्राणशक्तेश्व, बुधैः शास्त्रं निरुच्यते ।	
वयनं वीतरागस्य, तत्तु नान्यस्य कस्यचित्	॥३॥
शास्त्रे पुरस्कृते तस्माद्, वीतरागः पुरस्कृतः ।	
पुरस्कृते पुनस्तस्मिन्, नियमात् सर्वसिद्धयः	॥४॥
अदृष्टार्थेऽनुधावन्तः, शास्त्रदीपं विना जडाः ।	
प्राप्नुवन्ति परं भेदं, प्रसम्बलन्तः पटे पटे	॥५॥
शुद्धोऽथापि शास्त्राज्ञा,-निरपेक्षस्य नो हितम् ।	
भौतहन्तुर्यथा तस्य, पदस्पर्शनिवारणम्	॥६॥
अज्ञानाहिमलामन्त्रं, स्वाश्वन्धज्वरलङ्घनम् ।	
धर्मारामसुधाकुल्यां, शास्त्रमाहुर्महर्षयः	॥७॥
शास्त्रोक्तायारकर्ता य, शास्त्रज्ञः शास्त्रदेशकः ।	
शास्त्रैकदृग्महायोगी, प्राप्नोति परमं पदम्	॥८॥

परिग्रहाष्टकम्-२५

न परावर्तते राशे,-र्वक्तां ज्ञातु नोञ्जति ।	
परिग्रहग्रहः कोऽयं, विडम्बितजगत्त्रयः?	॥१॥
परिग्रहग्रहावेशाद्, दृर्भाषितरजःकिराम् ।	
श्रूयन्ते विकृताः किं न, प्रलापा लिङ्गिनामपि?	॥२॥
यस्त्यक्त्वा तृषावद् बाह्य,-मान्तरं य परिग्रहम् ।	
उदास्ते तत्पदाभ्मोजं, पर्युपास्ते जगत्त्रयी	॥३॥
यित्तेऽन्तर्ग्रन्थगहने, अह्निर्निर्ग्रन्थता वृथा ।	
त्यागात्कण्युकमात्रस्य, भुजगो नहि निर्विषः	॥४॥
त्यक्ते परिग्रहे साधोः, प्रयाति सकलं रजः ।	
पालित्यागे क्षणादेव, सरसः सलिलं यथा	॥५॥
त्यक्तपुत्रकलत्रस्य, मूर्च्छामुक्तस्य योगिनः ।	
यिन्मात्रप्रतिबद्धस्य, का पुद्गलनियन्त्रणा?	॥६॥
यिन्मात्रदीपको गच्छेद्, निर्वातस्थानसन्निभैः ।	
निष्परिग्रहतास्थैर्य, धर्मोपकरणैरपि	॥७॥
मूर्च्छाश्वन्नधियां सर्व, जगदेव परिग्रहः ।	
मूर्च्छया रक्षितानां तु, जगदेवापरिग्रहः	॥८॥

अनुभवष्टकम्-२६

सन्ध्येव दिनरात्रिभ्यां, केवलश्रुतयोः पृथक् ।	
बुधैरनुभवो दृष्टः, केवलार्कारुणोदयः	॥१॥

व्यापारः सर्वशास्त्राणां, द्विप्रदर्शनमेव हि ।	
पारं तु प्रापयत्येको-, उनुत्तमो भववारिधेः	॥२॥
अतीन्द्रियं परं ब्रह्म, विशुद्धानुत्तमं विना ।	
शास्त्रयुक्तिशतेनापि, न गम्यं यद् बुधा जगुः	॥३॥
ज्ञायेरन् लेतुवादेन, पदार्था यद्यतीन्द्रियाः ।	
कालेनैतावता प्राज्ञैः, कृतः स्यात्तेषु निश्चयः	॥४॥
केषां न कल्पनादृवी, शास्त्रक्षीरान्नगाहिनी ।	
विरलास्तद्वरसास्वाद-विदोऽनुत्तमवजिह्वया	॥५॥
पश्यतु ब्रह्म निर्द्वन्द्वं, निर्द्वन्द्वानुत्तमं विना ।	
कथं विपिमयी दृष्टिः, -वदुमयी वा मनोमयी?	॥६॥
न सुषुप्तिरभोऽत्वाद्, नापि य स्वापज्जगरौ ।	
कल्पनाशिल्पविश्रान्ते, -स्तुर्येवानुत्तमो दशा	॥७॥
अधिगत्याभिलं शब्द, -ब्रह्म शास्त्रदृशा मुनिः ।	
स्वसंवेद्यं परं ब्रह्मा-नुत्तमेनाधिगच्छति	॥८॥

योगाष्टकम्-२७

भोक्षेण योजनाद्योगः, सर्वोऽध्यायार ष्यते ।	
विशिष्य स्थानवर्षार्था, -लम्बनैकाग्र्यगोचरः	॥१॥
कर्मयोगद्वयं तत्र, ज्ञानयोगत्रयं विदुः ।	
विरतेष्वेव नियमाद्, भीजमात्रं परेष्वपि	॥२॥
कृपानिर्वेदसंवेग, -प्रशमोत्पत्तिकारिणः ।	
लेढाः प्रत्येकमत्रेच्छा, -प्रवृत्तिस्थिरसिद्धयः	॥३॥
छच्छा तद्वत्कथाप्रीतिः, प्रवृत्तिः पालनं परम् ।	
स्थैर्यं बाधकत्मीडानिः, सिद्धिरन्यार्थसाधनम्	॥४॥
अर्थालम्बनयोश्चैत्य, -वन्दनाद्यौ विभावनम् ।	
श्रेयसे योगिनः स्थान, -वर्षायोर्यत्न एव य	॥५॥
आलम्बनमिह ज्ञेयं, द्विविधं त्रुष्यत्पि य ।	
अत्रुपिगुणसायुज्य, -योगोऽनालम्बनः परः	॥६॥
प्रीतिभक्तिवयोऽसङ्गैः, स्थानाद्यपि यतुर्विधम् ।	
तस्माद्योगयोगाप्ते, -भोक्षयोगः क्माद् भवेत्	॥७॥
स्थानाद्ययोगिनस्तीर्थो, -च्छेदाद्यालम्बनादपि ।	
सूत्रदाने मडाद्योष, छत्याचार्याः प्रयक्षते	॥८॥

नियागाष्टकम्-२८

यः कर्म हुतवान् दीप्ते, ब्रह्माग्नौ ध्यानधाय्यया ।	
स निश्चियतेन यागेन, नियागप्रतिपत्तिमान्	॥१॥
पापध्वंसिनि निष्कामे, ज्ञानयज्ञे रतो भव! ।	
सावधैः कर्मयज्ञैः किं, भूतिकामनयाविलैः?	॥२॥
वेदोक्तत्वान् मनःशुद्ध्या, कर्मयज्ञोऽपि योगिनः ।	
ब्रह्मयज्ञ छतीच्छन्तः, श्येनयागं त्यजन्ति किम्?	॥३॥
ब्रह्मयज्ञः परं कर्म, गृहस्थस्याधिकारिणः ।	
पूजादि वीतरागस्य, ज्ञानमेव तु योगिनः	॥४॥
भिन्नोद्देशेन विहितं, कर्म कर्मक्षयाक्षमम् ।	
कल्पितभिन्नाधिकारं य, पुत्रेष्ट्यादिवद्विष्यताम्	॥५॥
ब्रह्मार्पणमपि ब्रह्म, -यज्ञान्तर्भावसाधनम् ।	

ब्रह्माग्नौ कर्मणो युक्तं, स्वकृतत्वस्मये हुते	॥७॥
ब्रह्मण्यर्पितसर्वस्यो, ब्रह्मदृगू ब्रह्मसाधनः ।	
ब्रह्मणा जुष्टवदब्रह्म, ब्रह्मणि ब्रह्मगुप्तिमान्	॥७॥
ब्रह्माध्ययननिष्ठावान्, परब्रह्मसमाहितः ।	
ब्राह्मणो लिप्यते नाथै, -न्रियाग-प्रतिपत्तिमान्	॥८॥

भावपूजाष्टकम्-२८

दयाम्भसा कृतस्नानः, संतोषशुभवस्त्रभृत् ।	
विवेकतिलकब्राह्म, भावनापावनाशयः	॥१॥
भक्तिश्रद्धानघुसृष्टोन्, -मिश्रपाटीरजद्रवैः ।	
नवब्रह्माङ्गतो देवं, शुद्धमात्मानमर्थय	॥२॥
क्षमापुष्पस्रजं धर्म, -युग्मक्षौमद्वयं तथा ।	
ध्यानाभरणसारं य, तद्दृगे विनिवेशय	॥३॥
मदस्थानभिदात्यागै, विभात्रे याष्टमङ्गलीम् ।	
ज्ञानाग्नौ शुभसंकल्प, - काकतुण्डं य धूपय	॥४॥
प्राग्धर्मलवणोत्तारं, धर्मसन्यासवल्गिना ।	
कुर्वन् पूरय सामर्थ्य, -राजनीराजनाविधिम्	॥५॥
स्फुरन् मङ्गलदीपं य, स्थापयानुभवं पुरः ।	
योगनृत्यपरस्तौर्य, -त्रिकसंयमवान् भव	॥६॥
उल्लसन् मनसः सत्य, -घण्टां वादयतस्तव ।	
भावपूजारतस्येत्थं, करकोडे मलोदयः	॥७॥
द्रव्यपूजोयिता भेदो, -पासना गृहमेधिनाम् ।	
भावपूजा तु साधूना, -मभेदोपासनात्मिका	॥८॥

ध्यानाष्टकम्-३०

ध्याता ध्येयं तथा ध्यानं, त्रयं यस्यैकतां गतम् ।	
मुनेरनन्ययित्तस्य, तस्य दुःखं न विद्यते	॥१॥
ध्यातान्तरात्मा ध्येयस्तु, परमात्मा प्रकीर्तितः ।	
ध्यानं यैकाग्र्यसंवित्तिः, समापत्तिस्तदेकता	॥२॥
महाविव प्रतिच्छाया, समापत्तिः परात्मनः ।	
क्षीणवृत्तौ भवेद् ध्याना, -दन्तरात्मनि निर्भले	॥३॥
आपत्तिश्च ततः पुण्य, -तीर्थकृतकर्मबन्धतः ।	
तद्भावाभिभुजत्वेन, संपत्तिश्च क्माद् भवेत्	॥४॥
एत्थं ध्यानङ्गलाद्युक्तं, विशतिस्थानकाद्यपि ।	
कष्टमात्रं त्वभव्याना, -मपि नो दुर्लभं भवे	॥५॥
जितेन्द्रियस्य धीरस्य, प्रशान्तस्य स्थिरात्मनः ।	
सुभासनस्य नासाग्र, -न्यस्तनेत्रस्य योगिनः	॥६॥
रुद्धबाह्वमनोवृत्ते-धरिणाधारया रयात् ।	
प्रसन्नस्याऽप्रमत्तस्य, विद्वानन्दसुधाखिलः	॥७॥
साम्राज्यमप्रतिद्वन्द्व, -मन्तरेव वितन्वतः ।	
ध्यानिनो नोपमा लोके, सदेवमनुजेऽपि हि	॥८॥

तपोऽष्टकम्-३१

ज्ञानमेव बुधाः प्राहुः, कर्मणां तापनात्तपः ।	
तदाभ्यन्तरमेवेषु, भावं तद्गुणभृङ्कम्	॥१॥
आनुस्रोतसिक्ती वृत्ति-र्भालानां सुभशीलता ।	

प्रातिस्रोतसिकी वृत्ति,-ज्ञानिनां परमं तपः	॥२॥
धनार्थिनां यथा नास्ति, शीततापादि दुःसहम् ।	
तथा भवविरक्तानां, तत्त्वज्ञानार्थिनामपि	॥३॥
सदुपायप्रवृत्तानां,-मुपेयमधुरत्वतः ।	
ज्ञानिनां नित्यमानन्द,-वृद्धिरेव तपस्विनाम्	॥४॥
एतत् यद्दुःखं पत्वात्, तपो व्यर्थमितीच्छताम् ।	
बौद्धानां निहता बुद्धि,-बौद्धानन्दोपरिक्षयात्	॥५॥
यत्र ब्रह्म जिनार्या य, कषायाणां तथा हतिः ।	
सानुबन्धा जिनाज्ञा य, तत्तपः शुद्धमिष्यते	॥६॥
तदेव हि तपः कार्यं, दुर्ध्यानं यत्र नो भवेत् ।	
येन योगा न हीयन्ते, क्षीयन्ते नेन्द्रियाणि य	॥७॥
मूलोत्तरगुणश्रेणि,-प्राज्यसाम्राज्य सिद्धये ।	
बाह्यमाभ्यन्तरं येत्थं, तपः कुर्यान्महामुनिः	॥८॥

सर्वनयाष्टकम्-उ२

धावन्तोऽपि नयाः सर्वे, स्युर्भावे कृतविश्रमाः ।	
यारित्रगुणालीनः स्या,-दिति सर्वनयाश्रितः	॥१॥
पृथङ्नया मिथः पक्ष,-प्रतिपक्षकदर्थिताः ।	
समवृत्तिसुखास्वादी, ज्ञानी सर्वनयाश्रितः	॥२॥
नाप्रमाणं प्रमाणं वा, सर्वमप्यविशेषितम् ।	
विशेषितं प्रमाणं स्या,-दिति सर्वनयज्ञता	॥३॥
लोके सर्वनयज्ञानां, ताटस्थं वाप्यनुग्रहः ।	
स्यात् पृथङ्नयमूढानां, स्मयार्तिर्वातिविग्रहः	॥४॥
श्रेयः सर्वनयज्ञानां, विपुलं धर्मवादतः ।	
शुष्कवादाद्विवादाय्य, परेषां तु विपर्ययः	॥५॥
प्रकाशितं जिनानां यै,-र्मतं सर्वनयाश्रितम् ।	
यित्ते परिणतं येदं, येषां तेभ्यो नमो नमः	॥६॥
निश्चये व्यवहारे य, त्यक्त्वा ज्ञाने य कर्मणि ।	
अेक पाक्षिकविश्लेष,-माऽढाः शुद्धभूमिकाम्	॥७॥
अमूढलक्ष्याः सर्वत्र, पक्षपातविवर्जिताः ।	
जयन्ति परमानन्द-मयाः सर्वनयाश्रयाः	॥८॥

उपसंसार

पूषो मग्नः स्थिरोऽमोहो, ज्ञानी शान्तो जितेन्द्रियः ।	
त्यागी क्रियापरस्तृप्तो, निर्लेपो निःस्पृहो मुनिः	॥१॥
विद्याविवेकसंपन्नो, मध्यस्थो भयवर्जितः ।	
अनात्मशंसकस्तत्त्व,-दृष्टिः सर्वसमृद्धिमान्	॥२॥
ध्याता कर्मविपाकानां,-मुद्विग्नो भव वारिधेः ।	
लोकसंज्ञाविनिर्मुक्तः, शास्त्रदृग् निष्परिग्रहः	॥३॥
शुद्धानुभववान् योगी, नियागप्रतिपत्तिमान् ।	
भावार्थाध्यानतपसां, भूमिः सर्वनयाश्रितः	॥४॥
स्पष्टं निष्टङ्कितं तत्त्व,-मष्टकैः प्रतिपन्नवान् ।	
मुनिर्महोदयं ज्ञान,-सारं समधिगच्छति	॥५॥
निर्विकारं निराबाधं, ज्ञानसारमुपेयुषाम् ।	

विनिवृत्तपराशानां, भोक्षोऽत्रैव मलात्मनाम्	॥७॥
यित्तमाद्रीकृतं ज्ञान,-सारसारस्वतोर्मिभिः ।	
नाप्नोति तीव्रभोहाग्नि,-खोषशोषकदर्थनाम्	॥७॥
अयिन्या कापि साधूनां, ज्ञानसारगरिष्ठता ।	
गतिर्ययोर्ध्वमेव स्या,-दधः पातः कदापि न	॥८॥
कलेशक्षयो हि मण्डूक,-यूर्णतुल्यः क्रियाकृतः ।	
दग्धतय्यूर्णसदृशो, ज्ञानसारकृतः पुनः	॥९॥
ज्ञानपूतां परेऽप्याहुः, क्रियां हेमघटोपमाम् ।	
युक्तं तदपि तद्भावं, न यद्भ्रमणापि सोऽजति	॥१०॥
क्रियाशून्यं य यज्ज्ञानं, ज्ञानशून्या य या क्रिया ।	
अनयोरन्तरं ज्ञेयं, भानुभद्योतयोरिव	॥११॥
यारित्रं विरतिः पूर्णा, ज्ञानस्योत्कर्षं अत्र हि ।	
ज्ञानाद्वैतनये दृष्टि,-द्वैत्या तद्योगसिद्धये	॥१२॥

ग्रन्थकृतप्रशस्तिः

सिद्धिं सिद्धपुरे पुरन्दरपुरस्पर्धावले लब्धवां-	
श्रियदीपोऽयमुदारसारमहसा दीपोत्सवे पर्वणि ।	
अतद्भावनभावपावनमनश्चय्यय्यमत्कारिणां,	
तेस्तेर्दीपशतैः सुनिश्चयमतेर्नित्योऽस्तु दीपोत्सवः	॥१॥
केषाञ्चिद्विषयज्वरातुरमहो यित्तं परेषां विषा-	
वेगोदककुतर्कमूर्च्छितमथान्येषां कुर्वैरागतः ।	
लग्नालर्कमभोधकूपपतितं यास्ते परेषामपि,	
स्तोकानां तु विकारभाररहितं, तज्ज्ञानसाराश्रितम्	॥२॥
जतोद्रेकविवेकतोरणततौ धावत्यमातन्वति,	
हृद्गोले समयोजितः प्रसरति स्त्रीतश्च गीतध्वनिः ।	
पूर्णांनन्दघनस्य किं सलजया तद्भाग्यमङ्ग्यात्मव-	
नैतद्ग्रन्थमिषात् करग्रहमहश्चित्रं यारित्रश्रियः?	॥३॥
भावस्तोमपवित्रगोमयरसैर्लिप्तैव भूः सर्वतः,	
संसिक्तता समतोदकैरथ पथि न्यस्ता विवेकस्रजः ।	
अध्यात्माभृतपूर्णाकामकलशश्चकेऽत्र शास्त्रे पुरः,	
पूर्णांनन्दघने पुरं प्रविशति स्वीयं कृतं मङ्गलम्	॥४॥
गच्छे श्रीविजयाद्विदेवसुगुरोः स्वच्छे गुणानां गणैः,	
प्रौढिं प्रौढिमधाम्नि ज्ञतविजयप्राज्ञाः परामैयरुः ।	
तत्सातीर्थ्यभृतां नयाद्विजयप्राज्ञोत्तमानां शिशोः,	
श्रीमन्यायविशारदस्य कृतिनामेषा कृतिः प्रीतये	॥५॥